

**Publikovanie pramenných dokumentov (korešpondencie)
slovenských/slovacikálnych osobností v maďarskom vedeckom časopise
Levéltári Közlemények v rokoch 1923 – 2020¹**

Eva AUGUSTÍNOVÁ

Abstrakt

Článok je príspevkom k heuristickému prieskumu, zdokumentovaniu a zdokladovaniu korešpondenčného a osobného styku výnimočných postáv Slovenska s významnými osobnosťami slovenského aj zahraničného života. Tematika korešpondencie slovenských/slovacikálnych osobností bola na stránkach časopisu Levéltári Közlemények prezentovaná hneď od jeho prvého ročníka a pokračovala/pokračuje až do súčasnosti. V článku sú predstavené štyri významné kolekcie listov, listy z archívu Nádašdyovcov, Vešeléniovcov, listy prvého misionára rádu paulínov nitrianskeho rodáka Jána Vanoviciho a vzájomná korešpondencia významných osobností Jozefa Hajnóciho a Daniela Kornidesa.

Kľúčové slová: korešpondencia – osobnosti – Slovensko – maďarské vedecké časopisy – Levéltári Közlemények

Abstract

The article forms a contribution to the heuristic research and documentation of correspondence and personal contacts of exceptional personalities of Slovakia with significant personalities of Slovak and foreign life. The topic of correspondence of Slovak personalities has been presented on the pages of the Levéltári Közlemények scientific journal since its first volume and has continued/continues to the present. Four important collections of letters: letters from the archives of the Nádašdy family, Vešeléni family, letters from the first missionary of the Pauline order Ján Vanovici (a native of Nitra), and mutual correspondence between important personalities Jozef Hajnóci and Daniel Kornides are presented in the article.

Keywords: correspondence - personalities - Slovakia - Hungarian scientific journals - Levéltári Közlemények

¹ Príspevok vznikol v rámci projektu podporeného Agentúrou na podporu vedy a výskumu č. APVV-15-0554 Intelektuálne dedičstvo a vedecká komunikácia 1500 – 1800 so slovenskými vzťahmi ako súčasť európskej histórie a identity.

Časopis Maďarského národného archívu Levéltári Közlemények, najstarší archívnický odborný časopis, už od svojho vzniku v roku 1923 publikuje na svojich stránkach odborné a vedecké informácie, ktorými pomáha výskumu, najmä historikom a odborníkom a vedcom pracujúcim s historickými informáciami. Ponúka tiež publikačné možnosti pre historikov pracujúcich s archívnymi dokumentami. Medzi ciele každoročne vychádzajúceho časopisu patrí aj pripomínanie si aktuálnych historických výročí, resp. udalostí, ktoré stoja v centre výskumu. V prvom rade publikuje štúdie úzko späté s činnosťou a výskumom archívov, na druhej strane zabezpečuje publikačný priestor pre publikovanie prameňov v sekciách štúdie, publikovanie pramenných dokumentov, kronika, prehľad odbornej literatúry a bibliografia.

Ako jeden z pramenných materiálov sú Levéltári Közlemények dôležité aj pre projekt podporený Agentúrou pre podporu vedy a výskumu, ktorého výskumné aktivity sa riešia na Katedre mediamatiky a kultúrneho dedičstva Fakulty humanitných vied Žilinskej univerzity v Žiline pod názvom *Intelektuálne dedičstvo a vedecká komunikácia 1500 – 1800 so slovenskými vzťahmi ako súčasť európskej histórie a identity*. Medzi základné aktivity projektu patrí zdokumentovanie a dokladovanie korešpondenčného a osobného styku slovenských vzdelancov s významnými osobnosťami slovenského i zahraničného života. V digitálnom priestore je vytvorená databáza korešpondencie slovenských vzdelancov a osobností kultúrneho, vedeckého, spoločenského, cirkevného a politického života (1897 osobností), žijúcich a pôsobiacich na území Slovenska i v zahraničí v rokoch 1500 – 1800. Do tohto priestoru vstupujú informácie z 11942 zdokumentovaných listov vyššie uvedených osobností slovenskej vedy a kultúry. Každý záznam je záznam o jednom liste a obsahuje meno odosielateľa, meno adresáta, miesto datovania, dátum vzniku listu, signatúru miesta uloženia korešpondencie/listu, regist, charakteristiku adresáta, charakteristiku odosielateľa a blok poznámok, ktorý obsahuje informácie o vydaní/nevydaní listu, či ďalšie dôležité a doplňujúce údaje týkajúce sa samotnej skúmanej korešpondenčnej jednotky (blok poznámok je určený len pre internú potrebu).

Verejne dostupná online databáza korešpondencie sa nachádza na webovej adrese: <http://inded.fhv.uniza.sk/xmlui/>. V súčasnosti naďalej prebieha základná heuristika a identifikácia, v rámci ktorej postupne spracovávame viac ako 8 tisícový fond korešpondencie ostrihomského archívu, ktorý obsahuje korešpondenciu biskupov a arcibiskupov pochádzajúcich zo Slovenska (Juraj Lipai, Juraj Selepčeni a i.), korešpondenciu Turzovcov uloženú vo fonde Oravský komposesorát v Štátnom archíve v Žiline so sídlom v Bytči, obsahujúcu viac ako 1000 listov, korešpondenciu Daniela Kornidesa, korešpondenciu

Žigmunda Forgáča s Jurajom Lipaim, viac ako 6 tisícový fond korešpondencie Františka Kazincyho, fond korešpondencie 16. storočia z bardejovského archívu a fond Malohontskej spoločnosti v Štátnom archíve v Banskej Štiavnici.

Pri excerpčii *Levéltári Közlemények* sme v rámci publikovania pramenných dokumentov v tomto časopise identifikovali niekoľko ďalších listov, ktoré sa stanú súčasťou vyššie uvedenej databázy. Súčasne však pre odbornú verejnosť bude zaujímavá informáciu o korešpondenciu ktorých osobností ide a bude pomôckou, ktorá eliminuje časovú náročnosť vyhľadávať medzi takmer 90 ročníkmi a stovkami štúdií časopisu.

Tematika korešpondencie slovenských/slovacikálnych osobností bola na stránkach časopisu *Levéltári Közlemények* prezentovaná hneď od jeho prvého ročníka. Elemér Mályusz si vzal pod drobnohľad maďarské listy, ktoré sa nachádzali vo fonde Archív Nádašdyovcov, uložený v Maďarskom národnom archíve. V sérii 8 pokračovaní publikoval 216 prepísaných a registri opatrených listov z rokov 1531 – 1549.² Adresátmi listov, prirodzene k tomu, že ide o rodinný archív sú najmä Tomáš Nádašdy a jeho manželka Uršula rodená Kanižaiová. Odosielatelia/pisatelia listov sú zo širšieho i užšieho kruhu rodiny Nádašdyovcov, a tým, že listy sú v maďarskom jazyku je zrejme ich príslušnosť k Uhorsku.

Stoličný a krajinský hodnostár a zemepán Tomáš Nádašdy (Nádasdy), príslušník šľachtického rodu s predikátom z Nádasdu (1482 – 2. 6. 1562) bol zástancom a prívržencom Ferdinanda II. Habsburského. Zastával významné krajinské funkcie a časový úsek, ktorý mapuje vyššie uvedená korešpondencia spadá do obdobia, keď zastával funkciu župana Vašskej stolice, chorvátskeho bána a krajinského sudcu. Patril medzi popredných predstaviteľov novej uhorskej aristokracie, ktorá vymenila staré uhorské magnátske rody. Bol veľkým podporovateľom reformácie a taktiež protestantskej literatúry v zmysle jej mecenovania a zriadenia tlačiarne na svojom majetku. Bol v úzkom, aj korešpondenčnom kontakte s významnými humanistami (aj s Erazmom Rotterdamským).³

V uvedenej osemdielnej sérii publikovania pramenných dokumentov/listov najviac zachovaných listov, ktoré boli adresované Tomášovi Nádašdymu v maďarskom jazyku pochádzali z pera Františka Sennyeyho, Antona Sárkány a Martina Nádašdyho.

Kapitán hradov Sárvár, Léka a Kapuvár a prefekt František Sennyey (? – po roku 1567) bol od roku 1531 v službách Tomáša Nádašdyho najskôr ako familiár, neskôr ako kapitán jeho hradov.

² MÁLYUSZ, Elemér. Az Országos Levéltár Nádasdy-levéltárának magyar levelei: 1531-49. In: *Levéltári Közlemények*, 1923, roč. 1, č. 1-2, s. 126-149; č. 3-4, s. 292; 1924, roč. 2, č. 1-4, s. 55-69; 1925, roč. 3, č. 1-4, s. 68-85; 1926, roč. 4, č. 1-4, s. 94-129; 1927, roč. 5, č. 1-4, s. 83-103; 1928, roč. 6, č. 1-4, s. 66-86; 1929, roč. 7, č. 3-4, s. 231-277.

³ *Biografický lexikón Slovenska. Zv. VI.* Martin: Slovenská národná knižnica, 2017, s. 650.

Najviac listov, ktoré sa v archíve zachovalo bolo z obdobia 1543 – 1549, keď bol kapitánom hradu Kapuvár (túto hodnosť zastával od roku 1542 nasledujúcich 16 rokov).⁴ Za čas svojho pôsobenia na hrade Kapuvár, s využitím služieb talianskych majstrov, ho prestaval v renesančnom štýle. Okrem toho mal na starosti ľudí a služobníctvo na tomto nádašdyovskom panstve a príľahlých majetkoch, bol poverený zásobovaním vojakov a zveľaďovaním majetkov. V listoch pravidelne informoval svojho pána, Tomáša Nádašdyho, ktorý sa na tomto hrade a majetkoch zdržiaval veľmi málo o poľnohospodárskych prácach, výnosoch úrody, ale aj o vinárstve, poľovníctve a rybárstve. Tieto informácie sú dôležité pre odborníkov najmä z pohľadu skúmania každodenného života vidieckeho aristokratického dvora.

Ďalším dôverníkom Tomáša Nádašdyho bol aj Anton Sárkány (? – koniec roka 1562). Historici predpokladajú, že začiatkom 16. storočia (pravdepodobne koncom druhého desaťročia) študovali spolu s Nádašdym v Padove. Z obsahu listov je cítiť blízky priateľský vzťah a aj na základe týchto dobrých vzťahov získal u Nádašdyho pozíciu dvormajstra na hrade v Sárvári. Do služieb Tomáša Nádašdyho vstúpil v roku 1541. Zabezpečoval pre neho mimoriadne rozmanité úlohy. Často z jeho poverenia pobýval vo Viedni (takmer všetky Nádašdymu odoslané zachované listy sú datované vo Viedni), kde okrem toho, že si kúpil dom pre seba, sprostredkoval aj kúpu domu pre Nádašdyho. Pre šľachtickú rodinu zabezpečoval aj napr. látky, predmety spotrebného charakteru, potraviny, južné ovocie, predával tovar vyprodukovaný na ich majetkoch... zabezpečoval ich spojenie s kráľovskou rodinou (list o odovzdaní daru pre kráľovnú) a rakúskymi šľachtickými rodinami, pre svojho pána preposielať správy z vnútroštátnej politiky ale aj zo zahraničia. Aj z listov vyplýva, že mal veľmi dobré kontakty, k čomu prispela aj jeho excelentná znalosť jazykov, slovom a písmom ovládal maďarský jazyk, taliančinu i latinčinu. Nádašdy zabezpečoval cez neho aj také súkromné a dôverné záležitosti ako napr. lieky pre jeho manželku, kvôli ktorým vycestoval aj do Padovy. Okrem toho, že bol dvormajstrom na hrade v Sárvári, dozoroval aj ďalšie hrady a majetky rodiny v Kapuváre, Léke a Keresztúri.⁵

⁴⁴ Viac o tejto korešpondencii pozri: BOROS, Zoltán. Sennyey Ferenc magyar nyelvű leveleinek kutatási tapasztalatai. In: *Fons*, 2003, roč. 10, č. 2, s. 249-276; BUNYITAY, Vince. A Kis-Zsennyey báró Sennyey-család levéltára. In: *Századok*, 1873, roč. 7, s. 242-265; DOMINKOVICS, Péter a Géza PÁLFFY. Küzdelem az országos és regionális hatalomért: A Nádasdy család, a magyar arisztokrácia és a Nyugat-Dunántúl nemesi társadalma a 16.-17. században: 2. rész. In: *Századok*, 2010, roč. 144, č. 5, s. 1085-1120 (o Sennyeyem na s. 1097-1098).

⁵ KOMÁROMY, András. Magyar levelek a XVI. századból: Sárkány Antal levelei Nádasdy Tamáshoz. In: *Történelmi Tár*, 1910, roč. 11, s. 375-404, 517-542; DOMINKOVICS, Péter a Géza PÁLFFY. Küzdelem az országos és regionális hatalomért: A Nádasdy család, a magyar arisztokrácia és a Nyugat-Dunántúl nemesi társadalma a 16.-17. században: 2. rész. In: *Századok*, 2010, roč. 144, č. 5, s. 1085-1120 (o Sárkányovi na s. 1099).

Zachovaných sedem listov si vymenil Nádašdy aj s Martinom Nádašdym, predpokladáme že vzdialenejším členom rodiny, o ktorom nemáme bližšie biografické informácie. Korešpondencia prebiehala v rokoch 1530 – 1542, keď pôsobil vo funkciách župana Vašskej stolice, chorvátskeho bána, krajinského sudcu a predsedu miestodržiteľskej rady. Hlavnou témou listov v 30. rokoch 16. storočia boli najmä boje s Turkami, pohyby cisárskeho vojska ale aj vojsk tureckého sultána, v 40. rokoch to už boli súkromné a zdravotné záležitosti svojej rodiny, s ktorými sa Tomášovi Nádašdymu zveroval.

Ďalšími slovacikálnymi pramennými dokumentami, ktoré boli publikované v časopise *Levéltári Közlemények* boli listy adresované Františkovi Vešelénimu.⁶ Korešpondencia pochádza z archívu rodiny Vešeléniovcov, ktorý je uložený v Archíve Sedmohradského národného múzea v Cluji, ktorý pozostáva z viac ako 20 tisíc archívnych jednotiek. Pri zisťovaní, o ktorého Františka Vešeléniho ide sme neboli úspešní, ale samozrejme predpokladáme, že patrí medzi predkov krajinského hodnostára Františka Vešeléniho, významného predstaviteľa uhorského politického života v 17. storočí.

Najvýznamnejším spomedzi publikovaných listov je bezpochyby list Štefana Bátoriho Františkovi Vešelénimu. Sedmohradský vojvoda Štefan Bátori (1533 – 22. 12. 1586), ktorého si v roku 1576 poľské stavy zvolili za kráľa. Jeho veľký politický sen, vytvorenie spoločného štátneho usporiadania Poľska, Uhorska a Sedmohradska, ktoré by porazilo Turkov sa však nepodarilo uskutočniť.⁷

Na začiatku 21. storočia bola vo vyššie uvedenom časopise publikovaná časť listov paulína Jána Vanoviciho, prvého misionára tohto rádu.⁸ Ján Vanovici bol jednou z kľúčových postáv katolíckeho života v 17. storočí. Jeho listy pochádzajú z 40.-70. rokov 17. storočia a sú zachované vo vatikánskom archíve Svätej Kongregácie (*Archivio storico De Propaganda Fide, Scritture Originali riferite nelle Congregazioni Generali*) a bratislavskom štátnom archíve vo fonde mariánskej provincie františkánov. Z listov vyplýva, že mal vybudovaný veľmi dobrý vzťah s Francescom Ingolim, prvým tajomníkom Svätej kongregácie a keď Ingoli v roku 1649 umrel, aj z jeho nasledovníkmi Dionisiom Massarim a Mariom Alberizzim. Za poverenie vykonávať misie mohol ďakovať práve Ingolimu a z toho pravdepodobne vyplýva aj Vanoviciho potreba informovať Ingoliho o svojich misijných úspechoch.

⁶ SZABÓ T., Attila. A Wesselényi-levéltár és XVI. századi magyar iratai. In: *Levéltári Közlemények*, 1938, roč. 16, č. 1-4, s. 205-235.

⁷ Magyar életrajzi lexikon. Dostupné na: <https://mek.oszk.hu/00300/00355/html/index.html>

⁸ TÓTH, István György. A remeterend vándormisszionáriusa: Vanoviczi János, az első pálos misszionárius levelei (1642 – 1677). In: *Levéltári közlemények*, 2001, roč. 72, č. 1-2, s. 187-245.

Vanovici sa narodil okolo roku 1614 v rodine zemana z Nitrianskej stolice. O jeho živote z raného obdobia vieme veľmi málo, ale odborníci považujú za pravdepodobné, že s rádom a jeho činnosťou sa zoznámil v kláštore v blízkosti jeho rodiska, v Horných Lefantovciach a pod ich vplyvom vstúpil do tohto rádu. Paulíni tohto talentovaného mladého muža podporovali na štúdiách v Trnave, neskôr (1636) hon poslali na štúdiá do Ríma a v roku 1639 bol vysvätený za kňaza, neskôr získal titul doktora teológie. 4. februára 1642 od kardinálov Svätej Kongregácie dostal misijné poverenie na 6 rokov. Rím ho však neposlal do už vybudovanej misie, ale jeho úlohou bola vybudovať novú misiu. Jeden čas vykonával misijnú prácu v okolí Ónodu, ale v okolitých obciach a mestách mu nedovolili viesť bohoslužby, takže častokrát vykonával obrady v starých, rozpadnutých kostoloch nad prenosným oltárom. Neskôr sa stalo jeho misijným priestorom Horné Uhorsko, kde prežil takmer celý svoj produktívny život. Neskôr pôsobil krátky čas v Ríme a na sklonku života sa opäť vrátil do Horného Uhorska, kde v Kežmarku 8. januára 1678 zomrel.⁹

Publikované listy v *Levéltári Közlemények* sú datované v miestach jeho pôsobenia v Ónode, Sátorajaujhelyi, Ríme a Viedni, ktoré adresoval kardinálom Svätej Kongregácie, Francescovi Ingolimu, Federigovi Baldeschimu, Angelovi Paluzzi Altierimu a tiež Jurajovi Selepčénimu. S náboženským spisovateľom, cirkevným a krajinským hodnostárom Jurajom Selepčénim¹⁰ si Ján Vanovici dopisoval v rokoch 1667 – 1668, keď Selepčéni pôsobil ako kancelár a miestodržiteľ na území Slovenska a Vanovici v tomto období žil v Ríme.

V analyzovanom časopise je publikovaných 7 Vanovicich listov adresovaných Selepčénimu. Vanovici v liste z 28. mája 1667 informuje Selepčéniho o smrti pápeža Alexandra VII. a predikuje možnosti na kandidátov na pápeža. O mesiac neskôr mu píše o výsledkoch voľby pápeža a súčasne ho informuje, že list pošle po študentovi, ktorý končí štúdium na rímskom kolégiu „Germanico et Ungarico“. Ide pravdepodobne o Blažeja Jaklina, neskoršieho náboženského spisovateľa, cirkevného a stoličného hodnostára a katolíckeho kňaza (1642 – 17. 10. 1695).¹¹ V sérii ďalších listov rezonuje myšlienka získania „červenej pokrývky hlavy a plášťa“ pre Selepčéniho. Radí mu, komu má v Ríme napísať a na koho sa obrátiť a súčasne

⁹ TÓTH, István György. Počiatky rekatolizácie na východnom Slovensku (Pôsobenie Jána Vanovicziho a rádu pavlínov). In: *Historický časopis*, 2002, roč. 50, č. 4, s. 587-606; TÓTH, István György. A remeterend vándormisszionáriusa: Vanoviczi János, az első pálos misszionárius levelei (1642 – 1677). In: *Levéltári közlemények*, 2001, roč. 72, č. 1-2, s. 187-210.

¹⁰ Bližšie biografické informácie pozri v: *Slovenský biografický slovník. Zv. V.* Martin: Matica slovenská, 1992, s. 199-200.

¹¹ Bližšie biografické informácie pozri v: *Biografický lexikón Slovenska. Zv. IV.* Martin: Slovenská národná knižnica, 2010, s. 140.

mu pri jeho snahách vyjadruje svoju podporu (avšak získať hodnosť kardinála sa Selepečínimu dosiahnuť nepodarilo).

Pre slovenských odborníkov a vedcov je určite zaujímavé publikovanie listov dvoch významných postáv slovenského života Daniela Kornidesa a Jozefa Hajnóciho.¹² Kolekcia listov je uložená vo viedenskom Haus-, Hof und Staatsarchiv a v rukopisnom oddelení knižnice Maďarskej akadémie vied.

Kolekcia publikovaných listov pochádza z rokov 1782 – 1787. Listy Daniela Kornidesa¹³ Jozefovi Hajnóciemu sú datované vo Viedni, Pešti (kde pôsobil ako profesor diplomatiky a heraldiky na univerzite a kustód univerzitnej knižnice) a Göttingene (kde bol v tom čase na študijnom pobyte a počas svojho pobytu v roku 1784 sa stal členom vedeckej akadémie v Göttingene). Hajnóci napísal svoje listy v Horpácsi (kde bol tajomníkom grófa Františka Séčeniho), Köszege, Nagycenku, Záhrebe, Gyékényesi a Vukovare (pôsobil tam vo funkcii sriemskeho podžupana).¹⁴

Mladý právnik Hajnóci spoznal vtedy už známeho a uznávaného historika a univerzitného profesora Kornidesa v roku 1780 alebo 1781. Na Hajnóciho, resp. na zbierku listín ktorú Hajnóci vlastnil ho upozornili pravdepodobne jeho priatelia. Hajnóci počas svojho pôsobenia v rodine Forgáchovcov začal zbierať a opisovať historické listiny. Nielenže vykonal heuristiku archívu Mikuláša Forgácha, avšak vďaka dobrým vzťahom a známostiam, ktoré získal počas pôsobenia na tomto šľachtickom dvore mal otvorené dvere do ďalších župných, mestských a šľachtických archívov. Hajnóciho zberateľská vášeň sa prehlbovala aj počas jeho pôsobenia u grófa Széchényiho. Na začiatku 80. rokov 18. storočia už disponoval veľkým počtom listín a v týchto rokoch už navrhol Kornidesovi, že mu pošle ich odpisy, ktoré si plánoval Kornides odpísať kvôli svojmu vlastnému výskumu. Kornides sa veľmi potešil jeho ponuke a Hajnóci mu ich vďaka poskytol. V roku 1785 sa počet listín, ktoré vlastnil odhadoval na viac ako 400. Hajnóciho plánom, ako to vyplýva z publikovanej korešpondencie, bolo vydanie týchto listín v publikácii *Diplomatarium Hungaricum* a do tejto práce chcel zapojiť aj Kornidesa, avšak Kornidesova predčasná smrť a Hajnóciho pracovné zaneprázdnenie tomuto plánu neprialo a dielo sa nepodarilo realizovať. Zo vzájomnej korešpondencie vyplýva aj Hajnóciho snaha

¹² SOÓS, István. Hajnóczy József és Cornides Dániel levelezése. In: *Levéltári közlemények*, 1985, roč. 56, č. 1, s. 97-123.

¹³ Bližšie biografické údaje pozri v: *Biografický lexikón Slovenska. Zv. V.* Martin: Slovenská národná knižnica, 2013, s. 178.

¹⁴ Bližšie biografické údaje pozri v: *Biografický lexikón Slovenska. Zv. III.* Martin: Slovenská národná knižnica, 2007, s. 301-302.

doplniť do diela Corpus Juris vynechané/zabudnuté zákony. O tejto téme diskutovali vo viacerých listoch.

Okrem listov, ktoré sa venovali historickým listinám, sa v korešpondencii informujú aj o vydaniach rôznych diel ako napr. o bližšie neidentifikovanom diele berlínskeho vedca a vydavateľa Friedricha Nicolaiho, o najnovšej práci Adama Františka Kollára, o veľkolepej práci Jozefa Kollera o cirkevných dejinách Pätikostolia, ale diskutujú aj o kódexoch a možnostiach ich obstarania, či Zlatej bule z roku 1351. Kornides Hajnóciho informuje aj o príprave návštevy pápeža vo Viedni a pri tejto príležitosti vychádzajúcich prác, ako napr. o Rautenstrauchových a Sonnenfelsových dielach, Kornides Hajnóci mu píše aj o svojich cestách, napr. do Göttingenu, kde cestoval s dvoma synmi Józsefa Telekiho, s ktorými po skončení ich štúdií plánoval podniknúť cestu po západnej Európe. Veľmi si pochvaľoval pobyt v tomto meste, kde sa cítil príjemne a dobre a nadôvažok mohol voľne používať bohatú a veľkú univerzitnú knižnicu.

Príspevkom o publikovaných materiáloch – pramenných dokumentoch v maďarskom vedeckom časopise Levéltári Közlemények prinášame do slovenského odborného priestoru ďalšie informácie k poznaniu intelektuálneho kultúrneho dedičstva Slovenska a Slovákov.

Stanú sa taktiež súčasťou dnes už obsiahlej databázy korešpondencie významných osobností, ktoré žili, pôsobili a tvorili na území dnešného Slovenska v období raného novoveku.

Zoznam bibliografických odkazov

Biografický lexikón Slovenska. Zv. III. Martin: Slovenská národná knižnica, 2007.

Biografický lexikón Slovenska. Zv. IV. Martin: Slovenská národná knižnica, 2010.

Biografický lexikón Slovenska. Zv. V. Martin: Slovenská národná knižnica, 2013.

Biografický lexikón Slovenska. Zv. VI. Martin: Slovenská národná knižnica, 2017.

BOROS, Zoltán. Sennyey Ferenc magyar nyelvü leveleinek kutatási tapasztalatai. In: *Fons*, 2003, roč. 10, č. 2, s. 249-276.

BUNYITAY, Vince. A Kis-Zsennyey báró Sennyey-család levéltára. In: *Századok*, 1873, roč. 7, s. 242-265.

DOMINKOVICS, Péter a Géza PÁLFFY. Küzdelem az országos és regionális hatalomért: A Nádasdy család, a magyar arisztokrácia és a Nyugat-Dunántúl nemesi társadalma a 16.-17. században: 2. rész. In: *Századok*, 2010, roč. 144, č. 5, s. 1085-1120.

KOMÁROMY, András. Magyar levelek a XVI. századból: Sárkány Antal levelei Nádasdy Tamáshoz. In: *Történelmi Tár*, 1910, roč. 11, s. 375-404, 517-542.

- MÁLYUSZ, Elemér. Az Országos Levéltár Nádasdy-levéltárának magyar levelei: 1531-49.
In: *Levéltári Közlemények*, 1923, roč. 1, č. 1-2, s. 126-149.
- MÁLYUSZ, Elemér. Az Országos Levéltár Nádasdy-levéltárának magyar levelei: 1531-49.
In: *Levéltári Közlemények*, 1923, roč. 1, č. 3-4, s. 292.
- MÁLYUSZ, Elemér. Az Országos Levéltár Nádasdy-levéltárának magyar levelei: 1531-49.
In: *Levéltári Közlemények* 1924, roč. 2, č. 1-4, s. 55-69.
- MÁLYUSZ, Elemér. Az Országos Levéltár Nádasdy-levéltárának magyar levelei: 1531-49.
In: *Levéltári Közlemények*, 1925, roč. 3, č. 1-4, s. 68-85.
- MÁLYUSZ, Elemér. Az Országos Levéltár Nádasdy-levéltárának magyar levelei: 1531-49.
In: *Levéltári Közlemények*, 1926, roč. 4, č. 1-4, s. 94-129.
- MÁLYUSZ, Elemér. Az Országos Levéltár Nádasdy-levéltárának magyar levelei: 1531-49.
In: *Levéltári Közlemények* 1927, roč. 5, č. 1-4, s. 83-103.
- MÁLYUSZ, Elemér. Az Országos Levéltár Nádasdy-levéltárának magyar levelei: 1531-49.
In: *Levéltári Közlemények*, 1928, roč. 6, č. 1-4, s. 66-86.
- MÁLYUSZ, Elemér. Az Országos Levéltár Nádasdy-levéltárának magyar levelei: 1531-49.
In: *Levéltári Közlemények*, 1929, roč. 7, č. 3-4, s. 231-277.
- Slovenský biografický slovník*. Zv. V. Martin: Matica slovenská, 1992.
- SOÓS, István. Hajnóczy József és Cornides Dániel levelezése. In: *Levéltári közlemények*, 1985, roč. 56, č. 1, s. 97-123.
- SZABÓ, T., Attila. A Wesselényi-levéltár és XVI. századi magyar iratai. In: *Levéltári Közlemények*, 1938, roč. 16, č. 1-4, s. 205-235.
- TÓTH, István György. A remeterend vándormisszionáriusa: Vanoviczi János, az első pálos misszionárius levelei (1642 – 1677). In: *Levéltári közlemények*, 2001, roč. 72, č. 1-2, s. 187-245.
- TÓTH, István György. Počiatky rekatolizácie na východnom Slovensku (Pôsobenie Jána Vanovicziho a rádu pavlínov). In: *Historický časopis*, 2002, roč. 50, č. 4, s. 587-606.